

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.033/2021/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Hegedűs D. Andrea pártfogó ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt **Felperes** (felperes címe) felperesnek – a Neparáczky Nándor jogtanácsos által képviselt **Alperes** (alperes címe) alperes ellen kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.M.612/2018/27. számú ítéletével szemben az alperes által 28. sorszámon benyújtott fellebbezés, illetve a felperes által a másodfokú eljárásban 11. sorszámon benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében – részben - megváltoztatja és az átalány kártérítés után járó késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját 2017. szeptember 11. napjában határozza meg, a felperesnek járó perköltség összegét 200.000 (kétszázezer) forintra felemeli. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárásban felmerült munkadíját 67 (hatvanhét) %-ban az alperes, 33 (harminchárom) %-ban a felperes viseli.

A felek maguk viselik a másodfokú perköltségüket. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díjat 50 (ötven) %-ban a felperes, 50 (ötven) %-ban az alperes viseli.

A feleket terhelő le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a megismételt eljárás során 2019. december 9. napján hozott 26.M.612/2018/27. számú ítéletével, átalány kártérítés címén 3.060.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest azzal, hogy a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontja 2016. március 8. napja. Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság az ítéletet 254.000 forint tekintetében előzetesen végrehajthatónak minősítette. Az alperest 27.950 forint perköltség megfizetésére kötelezte, a felperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíját illetően pedig a felperes pernyertességét 55 %-ban határozta meg.

[2] Az elsőfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 8.Mf.20.716/2017/3. számú 2017. szeptember 11-én hozott jogerős közbenső ítéletére, továbbá a Kúria mint felülvizsgálati bíróság 2018. október 31-én hozott Mfv.II.10.103/2018/8. számú közbenső ítéletére hivatkozva kifejtette, hogy a jogerős döntés értelmében az alperes a 2011. október 19-én kelt felmentéssel jogellenesen szüntette meg a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát. Az alperes a felmentésben közölt átszervezést nem igazolta, mivel rövidebb idővel a felperes kormánytisztviselői jogviszonyának megszüntetését megelőzően azonos feladatra N. K.-lal létesített jogviszonyt. A Kúria is megállapította, hogy a felperes felmentését közvetlenül megelőző munkaerőmozgás megkérdőjelezte a jogviszony megszüntetés okszerűségét.

[3] A jogerős közbenső határozatra figyelemmel folytatódó eljárásban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az Alkotmánybíróság a III/2095-5/2016. számú határozatával a közszolgálati tisztviselőkről szóló törvénnyel összefüggő átmeneti, módosuló és hatályát vesztes szabályokról, valamint egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2012. évi V. törvény 3. § (5) bekezdése alkalmazását jelen ügyben kizárta. Erre tekintettel a felperes jogviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit a felmentéskor hatályban volt a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Ktjv.) 62. § (4) bekezdése alapján kellett elbírálni.

[4] Az átalánykártérítés mértékének meghatározása körében az elsőfokú bíróság releváns körülménynek tekintette a jogsértés súlyát. Ennek során figyelembe vette, hogy az alperes által kibocsátott felmentés nem formai, hanem tartalmi okból minősült jogellenesnek, hiszen az alperes által közölt indok valósága a perben nem nyert bizonyítást és az okszerűség sem állt fenn. Erre tekintettel a jogellenesség nem minősült csekély jellegűnek, függetlenül attól, hogy a perben eljáró bíróságok nem egységesen ítélték meg a jogellenesség kérdését. Az elsőfokú bíróság arra is rámutatott, a jogerős határozat és a Kúria közbenső ítélet szerint az a tény, hogy az átszervezést megelőzően nem sokkal új kormánytisztviselőt vett fel az alperes, alapvetően kérdőjelezte meg a felmentés jogszerűségét. Mindezek alapján nem lehetett csekély súlyú jogsértésnek tekinteni az alperes jogellenes eljárását.

[5] Az elsőfokú bíróság figyelembe vette az átlagkereset mértékének meghatározásakor a felperes életkorát is. Megállapította, hogy a felperes a felmentéskor 55

éves volt, az életkorával az alperes tisztában volt a jogviszony megszüntetésekor. A felperes elhelyezkedési, munkaerőpiaci lehetőségei életkora miatt már jelentősen beszűkültek. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a felperes személyes körülményeinek, házassága felbomlásának, továbbá egyéb vagyoni természetű megpróbáltatásainak arra hivatkozva, hogy azok nem álltak okozati összefüggésben a jogellenes felmentéssel. A Kúria közbenső ítéletére hivatkozva nem találta relevánsnak, illetve alaposnak a felperes rendeltetésellenes joggyakorlásra történő hivatkozását sem.

[6] Az átalánykártérítés mértékét nem befolyásolta továbbá, hogy a felperes karrierútja sérült, mivel e vonatkozásban sem állt fenn okozati összefüggés. A felperes ezen felül nem bizonyította, hogy a jogellenes felmentés következtében középvezetőből beosztott alkalmazottá vált. A csatolt iratok szerint ugyanis a felperes a felmentés időpontjában nem minősült középvezetőnek, mivel a pénzügyi főelőadói munkaköre már a felmentést megelőzően módosítva lett ingatlannyilvántartási ügyintéző munkakörre.

[7] Az elsőfokú bíróság nem találta a felmentés jogellenes jogkövetkezményei körében értékelhető, releváns körülménynek az alperes jelen perbeli magatartását sem. A felperes állításával szemben megállapította, hogy az alperes jogszerűen élt az őt megillető valamennyi jogorvoslati lehetőséggel, a jogorvoslat igénybevétele nem tekinthető rosszhiszemű pervitelnek. Az alperes a perbeli nyilatkozatait határidőben terjesztette elő, a tárgyalásokon megjelent, a perbeli magatartása nem minősült perelhúzósnak, hiszen a védekezés jogát a jogszabályi lehetőségeknek megfelelően gyakorolta.

[8] Az elsőfokú bíróság az átalánykártérítés mértékének meghatározásakor figyelembe vette a felmondással összefüggő idegeskedés, stressz miatt bekövetkező nehézségeket. Megállapította, hogy a felperesi egészségromlás ténye bizonyított volt, amit a pszichológus szakértő alátámasztott és azt szervi ok hiányában a pszichés terhelésre vezette vissza. A felperest ért pszichés megterhelés az elsőfokú bíróság érvelése szerint részben az alperesi jogellenes felmentés következménye volt, ezért ezek a körülmények értékelhetők voltak az átalány kártérítés mértékének meghatározásakor.

[9] A fenti körülmények együttes mérlegelésével az elsőfokú bíróság 24 havi átlagkereset megfizetését találta arányban állónak, figyelemmel a felperest ért jogsértés súlyára. Tekintettel arra, hogy az alperes két havi átlagkereset indokoltságát elismerte, ezért ezen összeg vonatkozásában az elsőfokú bíróság az elsőfokú ítéletet előzetesen végrehajthatónak nyilvánította.

[10] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereseti kérelmet nem találta alaposnak, azt bizonyítottság hiányában utasította el. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy az orvosszakértői vélemény értelmében a magas vérnyomás betegség multifaktoriális betegség, amely általában, egyidejűleg több okra vezethető vissza. Nem zárható ki, hogy a betegséget előidéző okok között a szorongás is szerepel. Ugyanakkor a

perben kirendelt pszichológus szakértő egészségügyi dokumentáció hiányában nem tudta egyértelműen megállapítani a felperest ért pszichés hatások következményeit és azt sem, hogy a felperest ért három jelentős trauma közül melyiknek, milyen hatása volt a később kialakult pszichés állapotára. Egyértelmű okozati összefüggés bizonyítottsága hiányában a magasvérnyomás betegség és az alperesi jogellenes felmentés között nem lehetett okozati összefüggést megállapítani.

[11] Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét a Pp. 24. § (1) bekezdése alapján a több jogcímen előterjesztett pénzkövetelés összegével egyező összegben, azaz 5.590.000 forintban állapította meg és ehhez igazította a pernyertesség arányának megállapítását.

Az alperes fellebbezése

[12] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával az átalány kártérítés összegének 255.000 forintra történő mérséklését, illetve a kamat kezdő időpontjának az elsőfokú ítéletben megállapított időpont helyett, 2017. szeptember 11. napjában történő meghatározását kérte. Az alperes fellebbezésében első- és másodfokú perköltségigényt is érvényesített.

[13] Fellebbezésében kifejtette, hogy a jelen felmentéssel összefüggő első- és másodfokú eljárások során a bíróságok több alkalommal is akként foglaltak állást, hogy a felmentés indoka valós és okszerű volt. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.M.245/2014/31. számú elsőfokú ítéletére. Érvelése szerint a Kúria Mfv.II.10.103/2018/8. számú közbenső ítéletéből is az következett, hogy jogerős határozat nem tartalmazza a felmentés indokának valótan voltát. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg a jogsértés súlyosságát arra hivatkozva, hogy a felmentés tartalmi okból volt jogellenes.

[14] Az átalány kártérítés mértékének meghatározásakor mérlegelendő szempontok között álláspontja szerint nem volt jelentősége a felperes életkorának, mert az nem a jogellenes felmentés következménye. Nem lehetett figyelembe venni a felmentést követő idegeskedést és az egzisztenciális bizonytalansággal összefüggésben kialakult magasvérnyomás betegséget sem. A perben két szakvélemény készült, azonban egyik szakértő sem tudott egyértelmű okozati összefüggést megállapítani az alperesi felmentés és a felperesnél létrejött magasvérnyomás betegség között. Az alperes hivatkozott a pszichológus szakértő tárgyaláson tett nyilatkozatára is, mely szerint direkt oksági összefüggést bizonyítottan nem lehetett megállapítani. A szakértő csupán feltételezte, hogy az alperes felmentése hozzájárulhatott a magasvérnyomás kialakulásához. Ez azonban nem jelentett bizonyítottságot. Az elsőfokú bíróság, tehát a szakvéleményekkel ellentétes megállapításokat tett, illetőleg önmagának is ellentmondó érvelést fejtett ki, hiszen a sérelemdíjjal összefüggő igényt a bizonyítottság hiánya miatt utasította el, majd ugyanezeket a körülményeket mégis értékelhetőnek találta az átalány kártérítés mértéke szempontjából. Mindezekre tekintettel az

alperes érvelése szerint a felperes a törvényi minimum, azaz két havi átalánykár megfizetésére vált jogosulttá, ezért ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte.

[15] Az átalány kártérítés után járó késedelmi kamat kezdő időpontja tekintetében az alperes kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a dátumot tévesen a 8.Mf.20.476/2015/8. számú közbenső ítélet alapján határozta meg. Ezt a határozatot a Kúria az Mfv.II.10.598/2016/5. számú végzésével hatályon kívül helyezte és egy hatályon kívül helyezett határozathoz nyilvánvalóan nem kapcsolódhatott kamatfizetési időpont. A felmentés jogellenességét a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 8.Mf.20.716/2017/3. számú jogerős határozata állapította meg 2017. szeptember 11-én, ezért a késedelmi kamat megfizetése is ettől az időponttól indokolt.

A felperes fellebbezése

[16] A felperes 2020. január 8-án előterjesztett fellebbezését, melyben az átalány kártérítésen felül a sérelemdíj tekintetében is kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2.Mf.31.033/2021/2. számú jogerős végzésével hivatalból elutasította, elkésettség okán. A másodfokú bíróság végzését a Kúria az Mfv.X.10.055/2021/4. számú végzésével helybenhagyta.

A felperes csatlakozó fellebbezése

[17] Az alperes fellebbezésére tekintettel a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, melyben az átalány kártérítés vonatkozásában az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes törvényi maximum, azaz 36 havi illetmény megfizetésre történő kötelezését kérte a keresetben meghatározott 4.590.000 forint összegben. A felperes ezen kívül a perköltség tekintetében is kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a korábbi jogi képviselője megbízási szerződésére figyelemmel, összesen 400.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest perköltség címén, a pártfogó ügyvédnek járó díjazásra vonatkozó rendelkezésen felül.

[18] Az átalány kártérítés mértékét illetően a felperes kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe valamennyi, a keresetben meghatározott releváns körülményt, illetve azokat nem megfelelő súllyal értékelte. Továbbra is arra hivatkozott, hogy a jogviszonya megszüntetésekor 55 éves volt, ebben az életkorban köztudomásúan nagyon nehéz, vagy szinte lehetetlen elhelyezkedni. Ezt támasztja alá, hogy a későbbiekben csak közfoglalkoztatásban tudott elhelyezkedni a középfokú végzettsége alapján és sem a tapasztalatának, sem a végzettségének megfelelő munkát nem talált, mivel kézbesítőként dolgozott. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy az öregségi nyugdíjra csak 64,5 éves korában szerez jogosultságot, továbbá a felmentése előtt szűnt meg a házassága és mindez az alperes számára ismert volt a felmentéskor. A felperes kifejtette továbbá, az a tény, hogy az általa ellátott feladatokra az alperes fiatalabb munkavállalókat vett fel, embertelen munkáltatói hozzáállást mutat. Az alperes annak ellenére járt el így, hogy a felperes munkáját érintően nem volt probléma. Kérte figyelembe venni továbbá, hogy jelen eljárásban a 2011-es

felmentés alapján az akkori jövedelemnek megfelelően kerülhet sor a felek között elszámolásra, ami már önmagában is „méltánytalan”.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmet is előterjesztett, melyben a fellebbezéssel érintett rendelkezések tekintetében az elsőfokú ítélet megalapozott voltára hivatkozott. A Kúria és a Budapest Környéki Törvényszék jogerős határozatára utalva kifejtette, hogy a bíróságok egyértelműen megállapították a felmentés tartalmi jogellenességét, mivel az indokolás nem volt valós és az okszerűség sem nyert bizonyítást. Mindezekre tekintettel helyesen értékelte a jogsértés jelentőségét, súlyosabb voltát az elsőfokú bíróság.

[20] Annak is helyesen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság, hogy az igazságügyi szakértői vélemények egyértelműen alátámasztották az egészségromlás bekövetkezését. A pszichológus szakértő a tárgyaláson előadta, amennyiben a magasvérnyomás betegség szervi ok hiányában alakul ki, akkor ez pszichés terhelésre vezethető vissza. Ilyen pszichés terhelés volt az alperesi jogellenes felmentés is, amely hozzájárult a betegség kialakulásához és ez súlyosító tényezőként az általán kártérítés mértékének meghatározásakor - az alperesi fellebbezéssel ellentétben - figyelembe vehető volt.

[21] A perköltség vonatkozásában a felperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a pernyertesség és a pervesztesség arányát tévesen állapította meg, mert nem vette figyelembe, hogy a jogalap, vagyis a felmentés jogellenességének kérdésében teljes mértékben pernyertes lett. A felperes ezen felül kérte az alperes kötelezését a korábbi jogi képviselőjével megkötött megbízási szerződésben meghatározott összeg perköltségként történő megfizetésére is.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[22] Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése kisebb részben alapos.

[23] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés korlátai között bírálta felül, a felperes fellebbezésének jogerős elutasítása okán a felülbírálat nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetet elutasító és fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit (sérelemdíj iránti felperesi igény).

[24] A fellebbezett részek tekintetében az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a szükséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és megfelelő jogi következtetések alapján túlnyomórészt érdemben helyes döntést hozott.

[25] A másodfokú bíróság a fellebbezésben, illetve a csatlakozó fellebbezésben hivatkozott érvek alapján nem látott lehetőséget az átalány kártérítés mértékének, illetve összegének a megváltoztatására. A bírósági gyakorlat több kúriai határozatban is megjelenő egyértelmű mérlegelési szempontokat alakított ki az egyes jogviszonyokban adható átalány kártérítés mértékének körültekintő, alapos meghatározása érdekében (Mfv.II.10.710/2012/5., EBH2002.689, BH2006.337). Mindezek alapján az átalány kártérítés mértékénél figyelembe kell venni a jogsértés súlyát, a munkavállalónak okozott hátrány mértékét, a megszüntetett jogviszony időtartamát, illetve a felek magatartását a jogviszony megszüntetését követően, adott esetben azt is, amennyiben a munkavállaló magatartásával hozzájárult a jogviszony megszüntetéséhez.

[26] Az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a jogellenesség téves értékelésére. A jogviszonyok megszüntetésének jogellenessége tartalmi vagy formai okra vezethető vissza, amely kapcsán a formai jogellenesség enyhébb megítélés alá tartozik. A perbeli esetben figyelemmel arra, hogy az indokolás tartalmával függött össze a jogellenesség, ezért az nem formai, hanem a súlyosabb megítélés alá eső tartalmi jogellenességnek minősült. Az anyagi jogerőre figyelemmel [Pp. 229.§ (1) bekezdés] a jogerős közbenső ítéletről, továbbá a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott közbenső határozatából is az következett, hogy a felmentés indoka valótlan és okszerűtlen volt, tehát az tartalmi okból volt jogellenes, vagyis csekély súlyú jogsértés megállapítására nem volt lehetőség.

[27] Az alperes alaptalanul állította, hogy nincs jelentősége a felperes életkorának a jogellenesség jogkövetkezményeinek vizsgálata során. Nem vitatott peradat, hogy a jogviszony megszüntetésekor a felperes 55 éves volt. A másodfokú bíróság köztudomású ténynek tekintette az általános életpaszttal alapján, hogy ebben az életkorban nyilvánvalóan sokkal nehezebb érvényesülni a munkaerőpiacon, különösen középfokú végzettség esetén, amilyen a felperes rendelkezett. Az alperes sem vitatta a felperes előadásait, amelyek szerint az alperesnél betöltött munkaköréhez képest más, alacsonyabb képesítést, eltérő tapasztalatot igénylő munkakörökben tudott csak elhelyezkedni. E körülmények pedig az okozott hátrány körében értékelhetőek voltak.

[28] Az egészségi állapottal összefüggő körülmények téves értékelésére szintén alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében, tekintettel arra, hogy eltérő körülményeket kellett figyelembe venni a nem vagyoni kártérítési igény, illetve a jogellenesség jogkövetkezményével kapcsolatos átalány kár érvényesítése során. Ennek kapcsán utal a másodfokú bíróság a Kúria Mfv.I.10.914/2008/3. számú ítéletére, melyben a Kúria is akként foglalt állást, hogy a vagyoni, nem vagyoni kártérítési igény esetében nem lehet eltekinteni annak egyértelmű, igazságügyi orvosszakértő által alátámasztott bizonyításától, hogy a testi épség, egészség a munkáltató károkozó magatartásával okozati

összefüggésben szenvedett sérelmet. Ugyanakkor ez az egyértelmű okozati összefüggés nem szükséges az átalány kártérítés vizsgálata során, amennyiben az egyéb körülmények is azt támasztják alá, hogy történt érdeksérelem, a jogellenes jogviszony megszüntetés munkavállalóra hátrányos hatása bekövetkezett. Ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában helytállóan értékelte, hiszen a pszichológus szakértő szakvéleménye egyértelműen alátámasztotta, hogy a felperes számára pszichés terheléssel járt a jogviszonya alperes által történt jogellenes megszüntetése. A szakértő szervi okok hiányában a pszichés terhelést egyértelműen a betegséget előidéző okok között határozta meg. Sérelemdíjat megalapozó egyértelmű bizonyítás és az egyes pszichés sérelmek arányának feltárására szakértő által alátámasztott módon nem került sor, ugyanakkor az a következtetés egyértelműen levonható volt, hogy a felperest érte pszichés sérelem a jogviszonya jogellenes megszüntetésével összefüggésben. Mindezeket a körülményeket tehát helyesen vonta értékelése körébe az elsőfokú bíróság.

[29] A felperesi csatlakozó fellebbezés alapján sem volt lehetőség az elsőfokú határozatban meghatározott átalánykár mértékének megváltoztatására. Nem volt jelentősége ugyanis annak, hogy a felperes felmentését megelőzően bomlott fel a házassága, a nyugdíjkorhatár elérése időpontjának és annak sem, hogy a 2011-ben megszűnt jogviszonyával kapcsolatos elszámolást – szerinte méltánytalanul – az akkori jövedelme alapján kell megvalósítani. Az elhelyezkedési lehetőségek korlátozott volta, a képesítéstől, tapasztalatoktól eltérő egyszerűbb munkák elérhetősége viszont az előidézett következmények körében jelentőséggel bírtak.

[30] A másodfokú bíróság – a fentebb részletezettek okán – a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés alapján nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet megváltoztatására, mivel az elsőfokú bíróság által meghatározott összeg arányban állt a jogellenesség körében értékelhető körülményekkel. Ennek során nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy a felperesnek viszonylag rövidebb ideig, kevesebb mint 5 évig állt fenn a jogviszonya az alperessel, továbbá annak megszüntetésekor, bár eltérő munkakörben, de lehetősége volt elhelyezkedni.

[31] Alappal hivatkozott azonban az alperes a fellebbezésében a késedelmi kamat kezdő időpontja téves meghatározására. Az átalány kártérítés a Kjt. 62.§ (4) bekezdéséből következően a jogellenesség jogkövetkezménye, vagyis ez a juttatás a munkavállalót a jogellenesség megállapításához kapcsolódóan illeti meg. Peradat, hogy a jogellenességet a Budapest Környéki Törvényszék a 8.Mf.20.716/2017/3. számú határozatával 2017. szeptember 11. napjával állapította meg. Az alperest tehát ettől a naptól és nem a hatályon kívül helyezett, korábbi másodfokú határozat meghozatalának napjától terhelte kamatfizetési kötelezettség. Mindezekre tekintettel, az ítéltábla az alperesi fellebbezésnek megfelelően változtatta meg az elsőfokú ítéletet a kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében.

[32] A másodfokú bíróság részben alaposnak találta a felperes csatlakozó fellebbezését a perköltség vonatkozásában is. Peradat, hogy a felperest az eljárás korábbi szakaszában nem pártfogó ügyvéd, hanem megbízási szerződés alapján Nagyné dr. Maczó

Ágnes ügyvéd képviselte. A felek a jogi képviselet ellátására vonatkozó, konkrét összezszerúséget tartalmazó megbízási szerződést nem csatoltak. Tekintettel arra, hogy az eljárás hosszadalmas volt, amely során több másodfokú eljárásra és alkotmánybíróági eljárásra is sor került, az ítéltábla részben alaposnak találta a felperes e vonatkozásban érvényesített perköltség igényét és az elsőfokú bíróság által meghatározott 27.950 forintos összeget megváltoztatta. A felperes által meghatározott 400.000 forintos összeg eltúlzott volt, tekintettel arra, hogy a felperes tévesen állította a teljes pernyertességét, mivel az 1.000.000 forint sérelemdíj vonatkozásában keresete jogerősen elutasításra került. Ezt a pernyertesség és a pervesztesség arányának meghatározásakor is értékelni kellett. Igazolt perköltség hiányában figyelembe kellett venni a pertárgyértéket, az eljárás időtartamát, a teljesített képviseleti tevékenységet. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 79.§-81.§-a alapján 200.000 forint perköltséget talált indokoltnak, figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésére.

[33] A pernyertesség arányát a felperes képviseletét ellátó pártfogó ügyvéd díjának megállapításával összefüggésben vizsgálta a másodfokú bíróság. A Pp. 24. § (1) és (2) bekezdése b) pontja alkalmazásával a sérelemdíjjal összefüggő kereseti kérelem (1.000.000 forint), a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben 12X127.500 forint (1.530.000 forint) volt figyelembe vehető a 12 havi illetmény alapján. A felmentés jogellenesége tárgyában a felperes pernyertes lett, a sérelemdíj tárgyában pedig pervesztes. Ebből következően a felperes pernyertességének aránya 2/3 mértékű, vagyis 67%, az elsőfokú ítélet megváltoztatása tehát ebben a kérdésben is indokolt volt a felperesi csatlakozó fellebbezés alapján.

[34] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét kisebb részben megváltoztatta.

Záró rendelkezések

[35] Tekintettel arra, hogy mindkét fél fellebbezése túlnyomó részben alaptalan volt és a fellebbezések eredménye között számottevő különbség nem volt megállapítható, ezért a másodfokú bíróság akként rendelkezett a Pp. 81. §-a alkalmazásával, hogy a felek maguk viselik a másodfokú eljárás során felmerült perköltségüket. A pártfogó ügyvéd díjára vonatkozó rendelkezés a Pp. 87. §-án alapult.

[36] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés illetéke vonatkozásában a másodfokú bíróság figyelembe vette a felperes munkavállalói költségkedvezményét, továbbá az alperes személyes illetékmentességét, melyre tekintettel a fellebbezési illetéket az állam viseli a jelen perben alkalmazandó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13-14. §-a értelmében.

Budapest, 2021. szeptember 16.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró